

сятъ черепа ; послѣ двама владици съ Ампулията, Архиепископа съ кръста ; послѣ ся появява Ивана, съ знамето, и съ наведена глава, да си преплита краката ; сестри тѣ ѝ показватъ движение на възчудвание и радостъ. Послѣ нея излиза кралъ тѣ, подъ единъ покривъ, когото носятъ четири барона, дворяне и солдати го послѣдватъ. Отъ както всички влѣзънътъ въ черква, маршъ тѣ замълчава.

ЯВЛЕНИЕ СЕДМО.

Луиза. Марго. Клодъ Мари. Ешнъ. Берtrandъ.

Марго. Видѣ ли милата сестра ?

Клодъ Мари. Тя ли е ? Що бѣше прѣдъ краля въ златна та ризница ?

Марго. Тя бѣше ; тя, Ивана, нашата сестра !

Луиза. И тя не ни позна ? Не почувствува ли, че ся приближи до сестрини тѣ си гърди ? Но тя бѣше поблѣдняла, поглѣдъ тѣ ѝ наведенъ долу въ земята и трепереше подъ знамето си ! Ахъ, каква скръбъ, като я видѣхъ !

Марго. И тѣй испълни ни ся желание то, видѣхми милата си сестрица въ свѣтлина, въ величие. Но кой може да помисли поне на-снѣ, че тя, която пасѣше невинно стада та по гориститѣ мѣста, да достигне подобна слава ?

Луиза. Но не е за чудение, сестро, туй всичко що виждами, то е изпълнение то на снѣ тѣ, който говоряше, че ще дойде врѣме да ся покланями въ Раймъ на малката си сестра. Ето черквата, която ся яви на-снѣ на тате ; всичко ся, сестро, испълни, всичко, ахъ колко ся огрижвамъ, като глѣдамъ милата Ивана тѣй велика.

Берtrandъ. Па що сте ся спрѣли тѣй тука, хайдете въ черква за да видимъ святий обрядъ !

Марго. Да, наистина казва, ахъ дано срѣшнимъ Ивана !